

DE OVERSTROMINGEN: NEGEN MAANDEN VERDER

Een trein dendert voorbij en verdwijnt in de 'Tunnel de Trooz', gebouwd in 1841.

Deze spoortunnel boort zich door de heuvel waarrond de meanderende Vesder stroomt, een zijrivier van de Ourthe die op haar beurt in de Maas uitmondt.

Mijn reisgezel en ik staan wezenloos te kijken naar de sociale woonwijk naast het spoor, relatief nieuwe huizen, compleet verlaten.

Het was 15 juli 2021 toen het gewone leven hier abrupt werd afgebroken, verzwolgen door een tsunami van water en puin. De huizen staan er bij als roerloze, stilzwijgende en lugubere getuigen van het drama dat zich hier afspeelde. Ramen en deuren op het gelijkvloers dichtgetimmerd met houten paletten, ramen op de verdiepingen geopend voor de verluchting. Door een open garagepoort laat het beschimmelde plafond niks aan de verbeelding over. Het water moet hier ontzettend hoog gestaan hebben.

Het is een vreemd beeld in een vreemde wereld.

Ik kan het niet vatten, vlucht even in mijn kinderlijke fantasie. Ik denk aan de film 'Titanic' waarin het gezonken wrak in de diepte van de oceaan terug tot leven wordt gewekt. Hoe graag zou ik me willen verliezen in de illusie dat het hier ook kan: bloemen in de voortuintjes, kinderen die voetbal spelen, burens die mekaar groeten met 'bonjour' en een babbeltje slaan.

Maar zulke taferelen zijn hier definitief verleden tijd. Alles wat hier was aan veiligheid, geborgenheid en verbondenheid werd uiteengeslagen door het watergeweld.

Deze harde confrontatie roept bij mij vele vragen op.

Hoever staat het met de huisvesting van de slachtoffers? Hoe redden zij het? Wat doet de overheid nog? En de verzekeringsmaatschappijen, vergoeden ze tijdig en fair? Waarom volgt de pers de situatie van de slachtoffers niet beter op?

Maar kijk, op 15 mei, dag op dag tien maanden na de ramp, organiseren Vlaamse en Waalse vrijwilligers een 30 km lange mensenketting met zelfgemaakte vlaggetjes langsheen de Vesder. Een ferme en noodzakelijke boodschap want dit leed, zo dichtbij, mag niet ondergesneeuwd raken door de grote wereldproblemen. We mogen onze eigen mensen echt niet in de steek laten.

We rijden verder, stroomopwaarts richting Eupen. In Theux wordt onze blik gevangen door een autowrak vol met steenpuin dat midden in de rivierbedding ligt. Het is een raar zicht maar op de één of andere manier hoort het nu even bij het dorpsbeeld. Het wrak mag liggen waar het ligt, het moet er zijn als symbool voor die gigantische berg meegesleurde en in onbruik geraakte spullen.

In Eupen verwennen we onszelf met een sterke koffie en een overheerlijke 'Apfelstrudel', zoals alleen onze Duitstalige landgenoten hem kunnen maken. Zoetigheid in de mond brengt troost en dat is nu even nodig na het aanschouwen van zoveel rampspoed.

Mieke